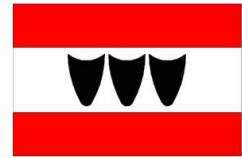

trebicnews

PÁTEK 1. ZÁŘÍ 2006

www.trebicnews.eu

ROČNÍK I.

ČÍSLO 45

Šíleně mně bušilo srdce

Třebíč/Rokytnice nad Rokytnou •

Hraje na bicí, jezdí na motorce, chodí na třebíčský gympl, tancuje. Soňa Formanová, hostující bubenice skupiny Session. Má ještě hodně jiných zájmů, ale teď na nějaký čas za bicími zastoupí Fugase. Soňa vnáší do kapely mladý, svěží a hlavně dívčí vánek. Ale považte, šestnáctka!

Nekulí lidí oči na to, že taková drobná dívka hraje na bicí?

Popravdě, když to někde řeknu, obvykle se mi každý směje a nechápe, jak si za bicí může holka jako já sednout. Když jsem začínala, měla jsem trochu problémy s hraním. Neměla jsem takovou razanci jako ostatní bubeníci. Snažím se však zlepšovat, co se dá, a trudu si tvrdit, že oproti začátku jsem udělala výrazný pokrok. Teď, když mě někdo slyší hrát, obvykle už mě chválí. Hlavně taky proto, že jsem holka. Ale mě to vždycky nakopne k dalšímu tréninku a pilování.

Co tě ještě baví kromě bicí? Jak všechno stíháš? Škola, a další povinnosti?

Jsem trochu taková rozpolcená osoba. (smích) Na jednu stranu mě baví hrát na bicí, dělám si řidičák na motorku, dělám webové stránky. Na druhou stranu tančím latinsko-americké tance nebo s mažoretkami. To jsou spíš holčičí věci. Moc času mně tak nezbyvá, mám toho hodně. A nevím, kam dřív skočit. Popravdě už hodně netrpělivě očekávám prázdniny a konec toho kolotoče. Ještě si pár týdnů počkám, pak mě ale čekají koncerty, na které se šíleně těším a navíc se budu moci plně věnovat svým koníčkům.

Hraješ taky na jiný nástroj? Dá se s bicími něco srovnávat?

Jak už jsem se zmínila, k bubnování jsem se dostala náhodou. Jako malá jsem hrála na flétnu, ale to jsem byla ještě škvorně. Dále osm let na klavír a musím se přiznat, že i po osmileté průpravě

Udělán dnes drobnou výjimku, protože končí prázdniny, a ty přinášejí příběhy. Jeden vám nabídnu. Vlastně je to rozhovor, který vznikl ještě před prázdninami, nicméně příběh se naplnil. Myslím, že je zajímavý.

Deník trebicnews vyjde zase v pondělí, a tentokrát poprvé v rozsahu čtyř stran! (ff)

stále neumím noty. (smích) Tady mě to netrápí, naučila jsem se notový zápis na bicí a s tím si vystačím. Výhoda v tom rozhodně je. Pokud je člověk naštvaný, může se na bicích perfektně vyřadit. Jenže celá kapela je závislá na bubeníkovi. Když ten něco zkazí, pokazí to všichni.

Jak tě to vůbec napadlo, hrát na bicí?

Asi čekáš historku, že jsem odmala seděla u hudebnin s nosem přilepeným na skle a snila o tom, že jednou jako bubenice někde prorazím... (smích) Dostala jsem se k bubnování náhodou, díky své sestře. Někdy před třemi lety měla kamaráda v jedné třebíčské skupině, odkud odešel bubeník. Jednou si to chtěla zkusit, docela jí to šlo, a tak s ní začali počítat. Jenže za dva měsíce odjela na rok do zahraničí. Já, tehdy ve skupině nová zpěvačka, jsem usedla na její místo. Chytilo mě to, a od té doby hraji.

Zdá se to být tak strašně jednoduché! Sednout za bubny a stát se bubenicí kapely...

Tak jednoduché to zase není. První rok byl hodně těžký. Chodila jsem na koncerty, chytala nějaké základy a nové jednoduché rytmy. Navíc jsem nutně potřebovala svoje bicí, a to byl další problém. Rodiče. Všechno jsem to ale překonala. Tak dlouho jsem je přemlouvala, nosila

(Pokračování na stránce 2)

Šíleně mně bušilo srdce

(Pokračování ze stránky 1)

fotky a naznačovala, až mně to nakonec povolili. Máti mě navíc přihlásila do základní umělecké školy na Fórum v Třebíči k Vlastovi Malému, kde jsem se konečně všechno naučila pořádně. Dodnes to však chce hodně trénovat a pořád se zlepšovat, cvičit s metronomem, písničkami, ale také hrát s živou kapelou. Když třeba nemůžu týden cvičit, hned se to pozná.

Jak dlouho tedy hraješ?

Musím vzpomínat! Jak to vlastně bylo? (smích) Snažím se hrát skoro tři roky. Rok a půl chodím pravidelně na hodiny a poslední rok to bylo už i v pár kapelách...

Můžeš ty kapely shrnout? Co je to za skupiny?

Ono jich zase tolik nebylo! (smích) Tu první vlastně ani nemá cenu počítat, strávila jsem v ní možná dva měsíce a nakonec jsme přestali zkoušet. Asi rok zpátky jsem s kamarády založila novou skupinu. Všichni jsme byli z gymplu. Bohužel jsme neměli dostatek financí na veškeré vybavení a aparaturu, navíc to bylo těžké se zkušebnou, a tak jsme se asi po půl roce domluvili, že už pokračovat nebudeme. No, a nakonec to hlavní, skupina Session. Právě ta může za to, že si tu dnes povídáme, jinak by o mě nikdo nevěděl.

Jak to tedy začalo se skupinou Session?

To jejich bubeník Petr Fukal (Fugas - pozn. red.) za mnou jednoho dne přišel a navrhl mně, jestli bych to nechtěla vzít na dva měsíce za něj, protože odjíždí do zahraničí.

Co na to rodiče?

Nejprve byli docela v šoku. Pořád opakovali, že jsem holka a to si musím uvědomit. (smích) Ale nakonec to vzali a mávli nad tím rukou. Postupně, když viděli, jak mě

to baví, začali mě podporovat.

A co říkají na spolupráci se Session? Přece jen v kapele už jsou "velcí kluci"?

Ano, velcí kluci. (velmi upřímný smích) Protože Fugas mně ten záskok nabídl právě před mými rodiči, začali se o to docela zajímat. Nechali mě, abych se jela podívat na zkoušku a rozhodla se. Tu první jsem jen poslouchala. Potom ale Petr odešel a mě nezbyvalo, než ho zaskočit. Kluci byli docela spokojeni a Fugas to hned řekl našim. Takže od této chvíle nebyl jediný problém. Snad jen nedostatek času docvičit repertoár.

Budeš i na výjezdech kapely mimo okres? Mají v plánu jet po Rokytnech v Česku, budeš hrát s nimi?

Určitě ano. Podle toho, jaké nabídky na koncerty se naskytnou. Minulý týden jsem si s nimi poprvé zahrála a bylo to famózní. Tak nádherný pocit jsem snad ještě nezažila. Bohužel jsem ještě nehrála celý repertoár. Ale na dalším koncertě už mě uvidíte na plný úvazek. Slibuji!

Byl to tvůj první koncert?

Ano. Nikdy předtím jsem neměla možnost zahrát si na pódiu. Snad jen jednou. Po koncertě mě kamarád vysadil na pódium se slovy: „Hraj!“

A jaké to je?

Je to úplně jiné, než jsem si představovala. Než jsem na to pódium vylezla, šíleně mně bušilo srdce. Bála jsem se že to nezvládnou. Jakmile jsem ale sedla za bicí, všechno ze mě spadlo, zpěvák Jirka mě představil, a i když jsem přes reflektory viděla pouze stíny lidí, najednou mě něco vyburcovalo. Jako bych slyšela: „Neboj se a rozjed' to!“ Stejně, jako před koncertem říkali Jirka a Fugas.

Zahlédla jsem na té zábavě také rodiče. Jak se jim tam líbilo?

Rodiče se na mě jeli podívat, protože jsem o tom pořád mluvila a těšila se. Byli nadšení. Atmosféra byla úžasná! Sice tam byli jen chvíli, ale odjžděli plni dojmů. Rodiče asi většinou nejsou moc nadšení z rockových kapel. Byla jsem proto hodně překvapená, jak dobře to všechno vzali, a jak se jim to líbilo.

Jak se snášíš s kapelou?

Kluky z kapely zbožňuji! (smích) Je s nimi sranda, a když se mně náhodou něco nepovede, prostě to berou. Každý je úplně jiný, ale přesto si rozumí, tolerují se, jsou sehraní. Jak na poli hudebním, tak v běžném životě. Prostě je mi s nimi fajn, na každou zkoušku se maximálně těším.

Co jejich repertoár?

Když mně ukázali seznam písniček, byla jsem spokojená. Je tam od každého něco, podle nálady a chuti, podle publika. Můžete zahrát sérii ploužáků, nebo si jen tak zaskákat. A zamlouvá se mně i to, že kapela přechází na vlastní repertoár.

Příběh se naplnil. Soňa prožila první životní sen.

Otázky kladla Petra Klobasová a rozhovor byl publikován na stránkách www.session.cz.

FRANTIŠEK JŮZA

trebicnews - elektronický deník

Volně šířitelná elektronická publikace. Vydává František Jůza, Okružní 888/20, 674 01 Třebíč. Vychází nejméně pětkrát týdně, zpravidla od pondělí do pátku, jako součást internetových novin na adrese <http://www.trebicnews.cz> a <http://www.trebicnews.eu>. Vydavatel nepřebírá odpovědnost za obsahovou správnost inzerátů. O zveřejnění inzerátů a příspěvků externích přispěvatelů rozhoduje výhradně vydavatel, který si vyhrazuje právo příspěvky v potřebné míře krátit. Zveřejněné příspěvky nemusí vždy vyjadřovat stanovisko vydavatele. Publikace je optimalizována pro prohlížeče Adobe® Reader® verze 4.0 a vyšší. Šíření publikace je povoleno výhradně v elektronické podobě, uveřejněné materiály či jejich části je možné kopírovat nebo dále šířit pouze se souhlasem vydavatele. Tel. 732 163 928, e-mail: online@trebicnews.eu.

František Jůza © 2006